

man vilde neppe ved at følge Regeringen fuldt ud have faaet flere Vanskeligheder, naar man skal til endelig at lovgive paa dette Omraade, end man vil faa ved at vedtage Lovforslaget, som det her foreslaas ændret. Jeg havde altsaa anset det for rigtigst, at man havde fulgt den højtærede Minister og taget Lovforslaget, som det blev forelagt. Det er ikke lykkedes. Jeg beklager det noget, fordi en Del særlig af de daarligst stillede Tjenestemænd efter min Mening derved bliver noget forfordelt. Efter den Affattelse, Lovforslaget nu faar, ser det ikke ud til, at det vil ske, men der er meddelt mig — hvorledes det hænger sammen, har det ikke i den korte Tid været mig muligt at faa rigtig fat paa —, at en Mand med en 40-aarig Tjenestetid efter dette Forslag ikke vil naa op paa en Løn over 1,500 Kr. Det er, forekommer det mig, et lidt tarveligt Resultat for vedkommende. Efter det, vi have faaet oplyst i Udvalget, skulde i hvert Fald de allerfleste naa op paa de 1,500 Kr. Det siges mig, at denne ene Mand vil ikke naa det. Det er der ikke noget at gøre ved i Øjeblikket.

Det, der nu foreslaas, er et Fremskridt for den overvejende Del af de ved Universitetet ansatte Embeds- og Bestillingsmænd, og af den Grund ere vi gaaede med dertil, men jeg vil udtale Haabet om, at det, inden der er gaaet alt for lang Tid, vil lykkes den højtærede Minister at fremsætte et Lovforslag, som tager Sigte paa en Ordning dels af Universitetets Forhold i al Almindelighed, dels paa de der ansatte Menneskers Lønningsforhold, som kan blive endelig, og jeg vil opfordre den højtærede Minister til endvidere at se lidt paa, hvorledes de underordnede Funktionærers Forhold blive efter det, der nu skal vedtages, og anmode ham om, hvis det viser sig, at der virkelig er Funktionærer, der have tjent over en Menneskealder, men ikke ville faa nogen Fordel af dette Lovforslag, han da paa en eller anden Maade vil hjælpe derpaa, saa at de paagældende dog i nogen Grad kunne blive tilfredsstillede. Om det kan lade sig gøre, ved jeg naturligvis ikke, men jeg synes, der er nogen Anledning dertil, og det var dog muligt, at den højtærede Minister paa en eller anden Maade kunde hjælpe. I øvrigt skal jeg ligesom den højtærede Ordfører anbefale, at man vedtager Lovforslaget, som det nu foreligger.

H. L. Møller: Saaledes som Udvalgsflertallet under Behandlingen i Udvalget

har stillet sig til denne Sag, har jeg, som det fremgaar af Betænkningen, fundet det raadeligst at slutte mig til Flertallet for dog at faa noget ud af denne Sag i denne Samling. Som jeg udtalte ved første Behandling, finder jeg, det er den rimeligste og retfærdigste Ting, at Lærerne ved de tre Læreanstalter, der her er Tale om, nu endelig blive hjulpede ud af den ilde Forfatning, de i en lang Række Aar have været i med Hensyn til deres Lønninger. Jeg beklager de Nedsættelser, Udvalgets Flertal har anset det for nødvendigt at foreslaa, for at et Flertal her i Salen kunde samles om at føre Lovforslaget videre, men jeg skal for Resten indrømme, at de Lærere ved de tre Læreanstalter, der trænge mest til en Lønningsforhøjelse, nemlig de yngste, dog ogsaa efter Nedsættelsen i det væsentligste faa, hvad den højtærede Minister havde tiltænkt dem.

Jeg skal derefter gøre nogle faa Bemærkninger om Universitetskvæsturen. Jeg har ganske vist ved første Behandling udtalt nogen Tvivl om, hvorvidt det var nødvendigt allerede nu at skride til en Forbedring af Kvæsturens Lønninger, men efter de Oplysninger, den højtærede Minister har givet Udvalget, og efter hvad jeg paa anden Maade har kunnet skaffe mig at vide, beklager jeg dog i høj Grad, at man har udelukket Embedsmændene ved Kvæsturen fra at faa Del i denne midlertidige Forbedring. Det er rigtigt nok, hvad der er fremført, at Universitetskvæsturens nugældende Lønninger ere fastsatte hele 10 Aar senere end Universitetslærernes. Disse fik deres sidste Lønforbedring i 1892, og Kvæsturen fik sin nugældende Lønningslov i 1902. Men det, man skal lægge Mærke til, er, at hvad Kvæsturen fik ved den sidste Lønningslov i 1902, var ikke andet end en Ligestilling med, hvad Universitetslærerne havde faaet i 1892. Forholdet var ikke, at Kvæsturen i 1902 ilede forud for Universitetet, men det, at Kvæsturen i dette sidste Aar endelig indhentede, hvad Universitetslærerne havde naaet allerede 10 Aar tidligere. I Motiverne til den nugældende Lov om Kvæsturens Lønninger af 1902 anførtes det, at Formuebestyrelsen og Regnskabsførelsen under Universitetskvæsturen omfatte foruden Universitetet og Kommunitetet samt de med Universitetet forbundne Legater og Fonds endvidere Sorø Akademi, den almindelige Skolefond og det lærde Skolevæsens Hovedregnskab samt Metropolitanskolen og den polytekniske Læreanstalt. Det er altsaa en meget om-